

lal ezerkétszáz személyes diósgyőri munkásszállójában olyan szép könyvtárat épített, hogy az bármelyik hálózatnak díszére válna. Esténként nagy a forgalma, és vasárnap kivételével minden nap nyitva tart. De hasonlót mondhatok a *Borsod megyei Allami Építőipari Vállalat*ról, amely a múlt évben a kollektív szerződésben vállalta, hogy berendezi, korszerűsíti könyvtárát, s azóta az ígéretet meg is valósította. Vagy itt van a *Miskolci Pamutfonó*, ahol teljesen új épületet emeltek a könyvtárnak. Ez talán a legnagyobb alapterületű szakszervezeti könyvtár a megyében. *Borsodnádason* is új épület készült el 1968-ban, s

ugyancsak új könyvtárt kapott *Pereces*, az ott lakó több ezer bányász. Erre annál is inkább szükség volt, mert a községben nincs tanácsi könyvtár.

A könyvtárhálózat fejlesztése, felújítása terén sokat tettek Borsodban, de ezt indokolja a megye erősen ipari jellege. És persze az eredményekhez hozzájárult az is, hogy hozzáértő emberek, megértve az állandó fejlődés kívánta újabb követelményeket, azonnal cselekedtek, amikor arra szükség volt. Különösen dicséretes, amit az üzemek tettek. Úgy véljük, hogy a példákat nem kell tovább sorolni, hiszen az említettek is önmagukért beszélnek. *M á t y á s I s t v á n*

Sok a pénz könyvre?!

Pápac: 1244 lakosú kisközség Vas megyében. Tanteremből átalakított rendes, tágas szabadpolcos könyvtára van, amivel elégedettek is lehetnének, ha a klubhelyiség nem néhány száz méterre lenne tőle. Így hát elhatározták, hogy legkésőbb 1972 novemberéig emeletes klubkönyvtárat építenek másfél millióért.

Derek dolog: ebből az egyetlen elhatározásukból is látszik, hogy becsülik, fontosnak tartják a művelődést. Éppen ezért hadd hívjuk fel a figyelmüket valamire, amit rosszul látnak. A könyvtár fejlődéséről beszélgettünk a tanácsi vezetőkkel meg a könyvtárossal. A kötetszám az 1961-es ötszázegynéhányról 2423-ra nőtt (saját állapotukhoz képest nagy lépést tettek előre, de persze nem túl sok az olvasnivaló még ma sem...), a könyvbeszerzési keret 1967-ben még csak 3000, 68-ban 5000, az idén már 9000 forint volt. Amikor ideértünk, azt mondta a könyvtáros:

— *Sokalljuk ezt az összeget. Nem jelenik meg annyi alkalmas, nekünk szükséges könyv. Azon gondolkodunk, hogy leszállítjuk a könyvbeszerzési keretet.*

A járási könyvtárigazgató rögtön magyarázni kezdte, hogy ne tegyék, én pedig egyszerűen nem jutottam szóhoz a megdöbbenéstől. Be kell vallanom, ilyet még nem hallottam könyvtárostól: hogy sok a beszerzésre szánt pénz. Itthon nekiültem az *Új Könyveknek*, eldönteni, igaz-e a pápoci vélekedés. Az 1—13. füzetből a következők derültek ki. Az „A” jelzésű, tehát a falusi könyvtárak *törzsanyagába* sorolt művek ára 4270,50 Ft. szorozzuk meg kettővel — az évi 9000-et

nagyjából elviszi a törzsanyag. Az „a” jelzésű, vagyis a falusi könyvtáraknak javasolt művek ára fél év alatt 6498,90 Ft, ez 52 hetet számítva kb. 13 000 Ft. Summa summárum: *ha a pápoci könyvtár minden törzsanyagot és javasolt művet megvesz, az évi 22 000 forintjába kerül, ha a javasoltakat válogatva szerzi be, akkor is szüksége van legkevesebb évi 12—14 000 forintra.*

S akkor még nem számítottuk, hogy a törzsanyagbeli klasszikusokat, iskolai kötelező olvasmányokat, a nagy sikerre számító értékes mai műveket esetleg két-három példányban is megvesszük. A javasolt irodalomra sem lehet legyinteni, hogy „meghaladja a mi falunknak, a mi olvasóinknak az igényeit”, mert: vannak itt Lenin-művek, jó néhány a Tanácsköztársasággal kapcsolatos kiadvány, útikönyvek (pl. most Bulgáriáról, Jugoszláviáról), számos gyermekkönyv, a szomszédos szocialista országok magyar íróinak alkotásai, élő magyar írók, költők differenciált igényeket kielégítő munkái, a sporttal, az autó-motorral kapcsolatos, sőt még bizonyos mezőgazdasági könyvek is. Beszerzésük bizony nagyon ajánlatos, a szerény *mai* igény nevében nem köthetjük gúzsba a fejlődést. Végül ne feledjük el: a könyvek az utóbbi három évben a legmértéktartóbb számítások szerint is 14—15 százalékkal drágultak.

Semmiképp sem helyes tehát a pápociak öncsonkító szándéka, állítsák vissza a 9000 forintos beszerzési keretet!

(sz. e.)

A választéknyújtás kötelessége azt jelenti, hogy minden árut ki kell rakni az asztalra, de agitációt kell kifejteni amellet, amit a legjobbnak tartunk. Ha erről elfeledkezünk, egy kispolgári látszat-kultúrálódást szolgálunk.

Vitányi Iván
Új írás, 1969. 10.